C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Howard_Robert_E-Kralove_noci.PDB

PDB Name: Howard_Robert_E-Kralove_noci
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 7.7.2004
Modification Date: 7.7.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ROBERT ERVIN HOWARD

KRÁLOVÉ NOCI
(Kings of the Night)

I

Dýka se zaleskla, dopadla a příšerný skřek se změnil ve smrtelné chroptění. Tělo, ležící na primitivním oltáři se křečovitě zachvělo a znehybnělo. Zubaté kamenné ostří se zarylo do zkrvavených prsou a vyzáblé kostnaté prsty, ohyzdně potřísněné krví, vyrvaly ještě životem pulsující srdce oběti. Oči, ostře hledící zpod pocuchaného sivého obočí, plály nezkrotnou silou.
Kromě obětujícího kněze stáli kolem hromady neopracovaných balvanů, která představovala oltář Boha Temnot, ještě čtyři muži. Jeden z nich byl středního vzrůstu, spoře oděný a jeho tělo bylo neobyčejně pružné. Černé vlasy mu obepínala úzká železná obruč, uprostřed níž se samojediný leskl červený kámen. Další dva byli stejně snědí a černovlasí jako jejich předchůdce, ale zatímco on byl pružný, oni byli zavalití a nehezcí, měli žilnaté údy a spletené vlasy jim padaly až na šikmá obočí. Zatímco jeho tvář vyjadřovala nepochybnou inteligenci a nezlomnou vůli, v jejich se zračila sotva zvířecí nelítostnost. Zevnějšek čtvrtého muže měl s ostatními pramálo společného. Měl šedé oči a stejné černé vlasy, ale byl téměř o hlavu vyšší a kůži se světlejším odstínem. Průběh události sledoval s výrazným odporem.
Ve skutečnosti se Cormac z Connachtu cítil velmi divně. Druidi z jeho rodného ostrova Erin také vykonávali podivné a zvláštní rituální obřady, ale ty neměly příliš společného s tím, co se dělo zde.

Ponuré stromy kolkolem obklopovaly tuto pochmurnou scénu, osvětlenou pouze jedinou pochodní a v jejich temném větvoví podivně kvílel noční vítr. Rasa, k níž náleželi ostatní, mu byla zcela cizí a Cormac se mezi těmi muži cítil nekonečně sám. Kromě toho právě viděl, jak bylo z ještě živého těla vyrváno lidské srdce. A teď se do té dosud tepající hmoty s nelidským výrazem pozorně zahleděl starý kaplan. Cormac se v duchu zachvěl a pohlédl na toho, jenž nosil kámen. Věřil snad Bran Mak Morn, král Piktů, že ten starý šedobradý řezník může předpovídat budoucnost z krvácejícího lidského srdce? Královy temné oči byly však nevyzpytatelné. Ukrývaly se v nich podivné hlubiny, kterým ani Cormac, ani žádný jiný člověk nedokázal porozumět.
"Znamení jsou příznivá!" vykřikl divoce kaplan spíše na oba vůdce než na Brana. "Z tepajícího srdce zajatého Římana jsem vyčetl porážku korouhví Říma a triumf synů vřesu!"
Oba divoši si pro sebe něco zamručeli a v divokých očích jim vzplál oheň.
"Jděte a připravte své klany k bitvě!" řekl král a oni odešli těžkým opičím krokem, který je u takových zakrnělých titánů obvyklý. Pak, aniž by věnoval jediný další pohled kaplanovi, který dosud zkoumal ohyzdné zbytky ležící na oltáři, pokynul král Cormacovi. Gal kvapně vyrazil za ním a jakmile se dostal z ponurého háje pod světlo hvězd, hned se mu dýchalo lépe. Oba stanuli na vyvýšenině a hleděli do dáli na široko se táhnoucí plochy vřesu, který se mírně vlnil. Blízko, téměř na dosah ruky se třpytilo nevelké množství ohňů, jejichž nepatrný počet v žádném případě nesvědčil o hordách soukmenovců, kteří tábořili v jejich blízkosti. Kromě těch blízkých bylo dále ještě více ohňů a za tamtěmi ještě další. Ty poslední ohně, to byl tábor Galů, jimž velel Cormac, neústupných válečníků a výborných jezdců. Patřili k tlupě, která si teprve nedávno začala na západním pobřeží Kaledonie dobývat první pozice, jádro, z něhož se později stalo království Dalriady. Nalevo od nich se třpytilo ještě více stejně chaoticky roztroušených ohňů.
Daleko na jihu planuly jasné ohně, taktak viditelné, ale i na tak velkou vzdálenost mohl král Piktů a stejně tak i jeho keltský spojenec vidět, že tamty ohně jsou uspořádány pravidelně.
"Ohně Legií," zabručel Bran. "Ohně, které svítí na cestu kolem celého světa. Lidé, kteří je roznítili, pokořili svou do železa obutou nohou všechny rasy. A teď i nás z vřesovišť zatlačili ke zdi. Co nás asi čeká ráno?"
"Kaplan říká, že vítězství," odpověděl Cormac.
Bran jen netrpělivě mávl rukou.
"Měsíční svit na hladině oceánu," řekl. "Vítr v korunách jedlí. Myslíš, že věřím takové šaškárně? Nebo že se mi líbilo zmasakrovat zajatého legionáře? Musím svým lidem dodat odvahy. Jen kvůli Gronovi a Bocahovi jsem starému Gonarovi dovolil věštit. Díky tomu budou bojovníci lépe válčit."
"A Gonar?"
Bran se zasmál.
"Gonar je příliš starý, aby věřil čemukoli. Byl nejvyšším kaplanem Temnot už dvacet let před mým narozením. Tvrdí, že pochází v přímé linii od Gonara, který byl čarodějem když ještě žil Brule Kopiník, první z rodu. Nikdo neví, jak je vlastně starý. Občas si myslím, že on sám je tím prvním Gonarem!"
"Alespoň," ozval se posměšný hlas a Cormac sebou trhl, když se vedle něho objevila temná silueta, "alespoň jsem se naučil, že aby si zachoval víru a důvěru lidí, musí ze sebe moudrý člověk dělat hlupáka. Znám taková tajemství, že kdybych ti je vyjevil, zničila by i tvůj mozek, Brane, ale aby ve mě lidé věřili, musím se snižovat k tomu, co se všeobecně pokládá za opravdovou magii. Musím tančit, vřeštět, mávat chřestidly z hadí kůže a patlat se v lidské krvi a ve vnitřnostech drůbeže."
Cormac na starce pohlédl s novým zájmem. Dojem pološílenství, kterým se předtím starcův zevnějšek vyznačoval, zmizel. Nebyl to už šarlatán, ani šaman šeptající zaklínadla. Světlo hvězd jakoby mu přidalo na důstojnosti, která, jak se zdálo, ještě zvětšila jeho vzrůst, takže vyhlížel jako bělovousý patriarcha.
"Brane, tvé pochybnosti leží tam." Vyzáblá paže ukázala ke čtvrtému prstenu ohňů.
"Ano, Gonare," král zachmuřeně přikývl, "víš to stejně dobře jako já. Výsledek zítřejší bitvy záleží na nich. Spolu s válečnými vozy Britů a našimi jezdci se západu by naše vítězství bylo jisté. Ale v srdci každého Vikinga určitě sedí sám ďábel. Sám víš, jak se mi tu bandu podařilo chytit do pasti, jak odpřísáhli, že budou bojovat po mém boku a proti Římu! A teď, když jejich vůdce Rognar nežije, zaklínají se, že mohou jít do boje vedeni pouze králem z vlastní rasy! Jinak poruší své dřívější přísahy a

přejdou na stranu Římanů, a bez nich jsme ztraceni, protože teď už nemůžeme změnit původní plán bitvy."
"Odvahu, Brane," řekl Gonar. "Dotkni se kamene v železné koruně a snad on přivolá pomoc."
Bran se hořce zasmál.
"Teď říkáš přesně to, co si myslí moji lidé. Nejsem hlupák, který tančí v rytmu prázdných slov. Jaký význam má ten kámen? Ovšem, je zvláštní a už dříve mi nejednou přinesl štěstí. Teď však nepotřebuji žádné drahokamy, ale jen poslušnost třech stovek těch nestálých Vikingů, protože to jsou jediní vojáci v řadách naší pěchoty, kteří jsou schopni odolat útoku římských legií."
"A přece kámen, Brane, ten kámen!" stál na svém Gonar.
"Ano, kámen!" vykřikl Bran netrpělivě. "Je starší než tento svět. Byl už velmi starý, když se Atlantida a Lemurie ponořily zpět do oceánu. Dal ho Brulovi Kopiníkovi, prvnímu z mého rodu, král Valuzie Kull z Atlantidy ve dnech, kdy byl svět ještě mladý. Jenže k čemu je nám to teď dobré?"
"Kdo ví?" zeptal se čaroděj se zřejmou narážkou v hlase. "Prostor a čas neexistují. Nebyla žádná minulost a nebude žádná budoucnost. Všechno je teď. Všechny události, které kdykoli byly, jsou nebo kdykoli budou se dějí teď. Člověk je vždy v centru toho, co nazýváme časoprostor. Vydal jsem se do včerejška a do zítřka a oboje bylo stejně reálné jako dnešek, který je jak snění přízraků! Ale nechte mě usnout a promluvit si s tamtím Gonarem. Snad nám dokáže pomoci on."
"O čem to mluví?" zeptal se Cormac a trochu pokrčil rameny, zatímco Arcikaplan zmizel v temnotách.
"Stále opakuje, že ho ten první Gonar navštěvuje ve snech a rozmlouvá s ním," odpověděl Bran.
"Nejednou jsem viděl, jak vykonal věci, nad nimiž zůstával lidský rozum stát. Nevím. Jsem jen neznámý král v železné koruně, který se snaží vytáhnout rasu divochů z bláta, v němž uvázli. Pojďme raději na obhlídku ležení."
Zatímco šli, Cormac přemýšlel. Jakým zvláštním řízením osudu se mohl takový člověk objevit a vyniknout uprostřed toho plemene divochů, reliktů z pochmurnějších a temnějších časů? On byl nepochybně atavismus; byl autenticky typ z doby, kdy Piktové vládli celé Evropě, ještě než se jejich primitivní impérium zhroutilo pod údery galských bronzových mečů. Cormac věděl, že Bran byl bezvýznamný syn vůdce klanu Vlků a vlastním úsilím dokázal do jisté míry sjednotit všechna plemena obývající vřesoviště a nyní už si dělal nárok vládnout celé Kaledonii. Ale jeho moc dosud nebyla upevněna a mezi Pikty se toho muselo ještě hodně udělat, než jednotlivé klany zapomenou na vzájemné spory a v jednotném šiku se postaví cizím nájezdům. Na zítřejším střetnutí, první rozhodné bitvě mezi Pikty sjednocenými svým králem a Římany, závisela budoucnost tvořícího se království Piktů.
Bran a jeho spojenec nyní procházeli táborem Piktů, kde ti snědí lidé leželi rozvaleni kolem svých nevelkých ohňů, spali nebo z kostí ohryzávali napůl syrové maso. Na Cormaca udělalo silný dojem ticho, které všude kolem panovalo. Tábořilo tu přes tisíc bojovníků, ale jedinými zvuky, jaké slyšel, byly občasné hluboké hrdelní nápěvy. V duších těch mužů panovalo ticho Kamenného věku.
Všichni byli malé postavy, většinou jakoby shrbení. Obrovští skřeti. Mezi nimi mohl být Bran Mak Morn pokládán za vysokého. Jen starší muži nosili řídké vousy, ale zato všem až do očí padaly dlouhé černé vlasy, takže se divoce dívali zpod spletených hřív. Chodili bosí, spoře oblečení do vlčích kůží. Výzbroj se skládala z krátkých zahnutých mečů ze železa, těžkých černých luků, střel s ostřím z křemene, železa a mědi a kamenných mlatů. Pokud jde o ochrannou zbroj, neměli, kromě primitivních dřevěných štítů potažených kůží, žádnou. Mnoho z nich si do vlasů vplétalo kousky kovu jako určitou ochranu před úderem meče. Několik málo z nich, většinou synové vůdcovských rodů s dlouhověkou tradicí, byli stejně pružní a měli hladké údy jako Bran, ale v očích jim zářila neuhasitelná divokost prvotních lidí.
Ti muži jsou úplní divoši, pomyslel si Cormac, horší než Galové, Britové a Germáni. Mluví snad staré legendy pravdu, když říkají, že to oni vládli ve dnech, kdy se tajemná města tyčila tam, kde se dnes převaluje moře? A že přežili potopu, která zatopila a smetla ta skvoucí impéria a je znovu pohroužila do barbarství, z kterého se už kdysi pozvedli?
Poblíž tábora královských soukmenovců hořely ohně Britů, pocházejících z divokých plemen, které sídlily na jih od Římské zdi a také mezi kopci a lesy západu a stále ještě vzdorovaly římské moci. Byli to mocně stavení muži s blyštícíma se modrýma očima a s hustými pocuchanými žlutými čupřinami. Právě takoví jako oni pokryli svými těly Ceanntijské pláže, když Caesar poprvé přivedl Římské orly na Ostrovy. Ti

lidé, stejně jako Piktové, nenosili žádnou ochrannou zbroj. Oblečeni byli málo, většinou do hrubého plátna a sandálů z jelení kůže. Byli vyzbrojeni malými kulatými štíty z tvrdého dřeva vyztuženého bronzem, které nosili na levém rameni a dlouhými těžkými meči z bronzu se zakulaceným ostřím. Někteří měli luky, i když obecně byli Britové spíše špatní lučištníci. Jejich luky byly kratší než luky Piktů a účinné pouze na krátkou vzdálenost. Zato poblíž jejich ohňů byla rozestavěna zbraň, která způsobila, že jméno Britů vyslovovali s panickou hrůzou stejně tak piktští, římští jako i nordičtí nájezdníci; uvnitř prstenu světla vrhaného ohništi stály bronzem okuté bojové rydvany s dlouhými zakřivenými ostřími, které trčely po obou bocích vozů jako obrovské kosy. Jedno takové ostří dokázalo najednou přetnout šest mužů. Stejně blízko, pod dohledem stráží, se pásli spoutaní váleční koně, velcí, dlouhonozí tahouni, kteří byli rychlí a silní.
"Kdybychom jich tak měli víc!" řekl Bran. "S tisícem bojových rydvanů a mými lučištníky bych dokázal zahnat Legie zpátky do moře."
"Volná britská plemena nakonec stejně podlehnou Římu," poznamenal Cormac. "Myslím, že si pospíší, aby se k tobě v téhle válce připojili."
Bran bezradně pokrčil rameny.
"Keltská nestálost. Nemohou zapomenout na dávnou nenávist mezi našimi plemeny. Naši starci vypravují, že se nedokázali sjednotit ani proti Caesarovi, když se Římané poprvé objevili. Nedovedou se jednotně postavit ani společnému nepříteli. Tihle lidé se ke mně přidali pouze kvůli nějakému sporu s vlastním náčelníkem, ale kromě okamžiků skutečného boje se na ně nemohu spolehnout."
"Vím, Caesar si podrobil Galii jen díky tomu, že použil jedny rody proti druhým. I moji vlastní lidé jsou nestálí jako příliv a odliv. Ale ze všech Keltů jsou nejvrtkavější a nejméně stálí Cimrové. Není tomu tak dávno, co moji galští předkové vzali Erin cimerským Kaančikům, neboť přestože nás převyšovali počtem, nedokázali se nám postavit jako národ, ale jen jako jednotlivá plemena."
"A stejně tak tito cimerští Britové stojí i dnes proti Římu," řekl Bran. "Tihle tady nám pomohou zítra. Co bude dál, to nemohu říci. Ale jak mohu očekávat loajálnost od cizích plemen, když si nejsem jist ani svými vlastními lidmi. Tisíce se jich přece skrývají mezi pahorky a drží se raději stranou. Jsem král jenom titulem. Ale bohové, nechtě mě zítra zvítězit a ti všichni se ke mne přidají. Ale jestli prohraju, rozprchnou se jako ptáci před studeným větrem."
Když se ocitli v táboře Cormacových Galů, přivítal oba vůdce chór neobratných pozdravů. Bylo jich tam na pět set, vysokých a štíhlých mužů, většinou černovlasých a šedookých, chovajících se jako lidé, kteří žijí jen válkou a z války. Nepanovala mezi nimi žádná přísná disciplína, ale dala se tu vycítit atmosféra lepší organizace a praktického pořádku, než u jejich cimerských pobratimů. Předkové Galů se válečnému umění naučili na rozlehlých scytyjských rovinách a na dvorech egyptských faraónů, kde bojovali jako žoldnéři a hodně z něj si přivezli s sebou do Irska. Dobře se vyznali v metalurgii a tak nebyli ozbrojeni těžkými a nemotornými meči z bronzu, ale zbraněmi ze železa vysoké kvality.
Nosili krátké sukýnky z vlny a kožené sandály. Každý měl také lehkou kroužkovou košili a helmu bez hledí, ale to také byla celá jejich ochranná zbroj. Keltové, Galové i Britové byli zvyklí oceňovat odvahu muže podle zbroje, jakou nosil. Britové, kteří bojovali s Caesarem, považovali Římany za zbabělce, protože šli do boje celí odění v železe. To samé si o mnoho století později mysleli irské klany o normandských rytířích, kteří bojovali v brnění.
Cormacovi vojáci byli jezdci. Neznali a ani si nevážili lučišnictví. Nosili kulaté, kovem vyztužené pukléře, dýky, dlouhé rovné meče a lehké jednoruční sekery. Jejich spoutaní koně se pásli nedaleko od ohňů. Byla to zvířata se silnými kostmi, ne tak těžká, jako pěstovali Britové, ale zato rychlejší.
Když kráčeli přes galský tábor, Branovi oči svítily uznáním.
"Hle, ti lidé jsou ostrozobí ptáci války! Pohleď, jak ostří své sekyry a žertují o zítřejší bitvě! Přál bych si, aby piráti támhle v tom táboře byli loajální stejně, jako tvoji lidé, Cormacu! Pak bych mohl, až zítra přitáhnou z jihu, přivítat Legie se smíchem."
Vešli do prstenu vikingských ohňů. Kolem sedělo na tři sta mužů. Hráli kostky, ostřili zbraně a pili přes míru vřesové pivo, které jim dodali jejich piktští spojenci. Na Brana a Cormaca nehleděli příliš přátelsky. Hned na první pohled byl vidět rozdíl mezi nimi a Pikty i Kelty. Rozdíl v pohledu studených očí, v mořským větrem ošlehaných a nyní mrzutých tvářích a vůbec v celém chování. Byli divocí a ukrutní, ale

ne tou divokou, vybuchující zuřivostí Keltů. Byla to spíše divokost posilovaná ponurou rozhodností a chladnou neústupností. Útok britských klanů byl vždy strašlivý a všeobjímající. Ale neměl v sobě ani trochu odolnosti. Jestliže nedokázali okamžitě zvítězit, rychle ztráceli bojový zápal a rozptýlili se, nebo se mezi sebou začali hádat. Ti plavci byli něco jiného. Byla v nich vytrvalost studeného blankytného severu, věčně trvající rozhodnost, která utvrdila jejich neústupnost až do hořkého konce, když už se pro něco rozhodli.
Co se týče postavy, byli to giganti, masivní a současně vyhublí. To, že nesdíleli názory Keltů na zbroj, bylo vidět z faktu, že byli oděni do těžkých šupinatých pancířů, které jim sahaly až po kolena, měli masivní helmy s rohy a kalhoty z kůže vytvrzené v ohni, které byly, podobně jako jejich obutí, vyztuženy železnými destičkami. Jejich štíty byly velké, vyrobené z tvrdého dřeva, kůže a mosaze. Co se týče zbraní, měli dlouhé oštěpy se železnými hroty, těžké železné sekery a dýky. Někteří také vlastnili dlouhé meče s širokým ostřím.
Cormac se pod úporně utkvělým pohledem studených, magnetických očí těch plavovlasých mužů necítil dvakrát dobře. Byli to přece jeho dědiční nepřátelé a to i tehdy, když se jako nyní stalo, že bojovali na stejné straně. Ale stáli skutečně na té samé straně?
Jeden z nich vystoupil dopředu. Byl to vysoký, zachmuřený bojovník. Chvějivé světlo ohně vrhalo hluboké stíny na jeho vlčí tvář pokrytou jizvami. Stál tam, v plášti z vlčích kůží nedbale nasazeném na širokých ramenou a v bělmě s velkými rohy, které mu ještě dodávala na vzrůstu, mezi míhajícími se stíny. Jako by to byl jen napůl lidský tvor, postava náhle vzniklá z temného barbarství, barbarství, které mělo už brzy pohltit celý svět.
"No tak, Wulfhere," otázal se král Piktů, "vypil jsi poradní med a promluvil u ohnišť? Jaké je vaše rozhodnutí?"
Oči Vikinga se v temnotách zaleskly.
"Dej nám krále z naší vlastní rasy, který nás povede, jestli chceš, abychom pro tebe bojovali."
Bran ve výmluvném gestu rozhodil ruce.
"Popros mě, abych snesl dolů hvězdy a ozdobil jimi vaše helmy! Tvoji přátelé se nedají vést tebou?"
"Ne proti římským legiím," odpověděl Wulfhere ponuře. "Král nás vedl na viking a král nás musí vést proti Římanům. A Rognar nežije."
"Já jsem přece král," řekl Bran. "Budete válčit po mém boku, jestli stanu v tele vašeho bojového klínu?"
"Chceme krále z naší vlastní rasy," odpověděl Wulfhere zatvrzele. "Všichni patříme k elitě, jsme výkvět mezi bojovníky Severu. Nebojujeme pro nikoho, jen pro krále a jen král nás může vést do boje proti Legiím."
Cormac v tom neustále Vikingem používaném obratu vycítil jemnou hrozbu.
"Tohle je princ z ostrova Erin," řekl Bran. "Budete bojovat pro něho, pro člověka Západu?"
"Nebudeme bojovat pod vedením žádného Kelta, ať už z Východu nebo ze Západu," odpověděl Viking a ostatní hluboce zamručeli na souhlas. "Stačí, že máme bojovat na té samé straně."
Horká galská krev se Cormacovi nahrnula do hlavy a on se protáhl dopředu kolem Brana, s rukou na jílci meče.
"Co tím chceš říct, piráte?"
Než Wulfhere stačil odpovědět, vložil se do věci Bran:
"To stačí! Chcete, vy hlupáci, prohrát bitvu, ještě než se začala? To je šílenství! A co vaše přísaha, Wulfhere?"
"Přísahali jsme pod vedením Rognara a když ho zabila římská střela, jeho smrt nás přísahy zprostila. Proti Legiím půjdeme jen za králem. Naším králem!"
"Ale tvoji přátelé půjdou za tebou... proti lidem z vřesovišť!" dodal znenadání Bran.
"Samozřejmě." Vikingovi oči se drze střetly se zrakem krále. "Dej nám KRÁLE nebo se zítra připojíme k Římanům."
Bran zavrčel. Zdálo se, jakoby v šíleném vzteku rostl, převyšoval všechny kolem, že se zmenšily i siluety obrů, kteří byli mnohem vyšší než on.
"Zrádci! Lháři! Měl jsem vás ve svých rukou! Ano, taste, jestli chcete. Cormacu! Nech meč v pochvě. Ti vlci se neodváží kousnout krále! Wulfhere, přece jsem ušetřil vaše životy, i když jsem si je mohl vzít.

Přijeli jste drancovat země na Jihu a objevili jste se tu na svým lodích jako blesk z čistého nebe, ze severních moří. Pustošili jste naše pobřeží a dým z planoucích vsí se v hustém mračnu vznášel nad břehy Kaledonie. Nastražil jsem na vás past, zatímco jste pálili a rabovali s ještě čerstvou krví mých lidí na vašich rukách. Spálil jsem vaše dlouhé lodě a vás chytl do pasti, když jste mě stíhali. Lučištníků, které jsem měl ukryté kolem, na pahorcích porostlých vřesem, bylo třikrát víc než vás. Ušetřili jsme vaše životy, i když jsme vás mohli vystřílet jako obklíčené vlky a moji lidé přímo umírali touhou se vám pomstít. A jelikož jsem vás ušetřil, přísahali jste, že budete válčit na mé straně a pro mě."
"Máme snad umřít proto, že Piktové bojují s Římem?" zařval nějaký bradatý pirát.
"Vaše životy jste mi dali jako zástavu," odpověděl Bran. "Přišli jste drancovat Jih. Neslíbil jsem vám, že vás propustím celé a netknuté, prohýbající se pod tíhou pokladů zpátky na sever, do vašich domovů. Přísahali jste, že se pod mým velením zúčastníte jedné bitvy proti Římu. Pak teprve pomohu těm, co přežijí, postavit lodě a budou moci odplout, kam budou chtít i se značnou částí lupu poražených Legií. Rognar dodržel svou přísahu, ale zahynul při potyčce s římskými zvědy, a teď ty, Wulfhere, seješ svár a přesvědčuješ své přátele, aby se sami zneuctili tím, co nenávidí každý skutečný Viking a porušili přísahu složenou na vlastní meč."
"Neporušujeme žádnou přísahu," odpověděl Viking a král instinktivně vycítil, že ta solidní germánská zatvrzelost se bude přemáhat daleko obtížněji, než nerozhodnost a nestálost prchlivých Keltů. "Dej nám krále, který nebude ani Piktem, ani Galem nebo Britem a umřeme pro tebe," pokračoval Wulfhere. "Ale jestli nám ho nedáš, tak budeme zítra válčit pro největšího ze všech vládců, Římského císaře!"
"Hlupáku!" pronesl Mak Morn tichým hlasem, který se až chvěl tlumenou nenávistí. "Mohl bych vás smést z povrchu země, dříve než se Římané přiblíží natolik, aby uslyšeli vaše smrtelné výkřiky. Vyberte si. Bojujte zítra pro mě nebo umírejte dnes v dešti černých střel, krvavým přívalem mečů a temnou vlnou bojových rydvanů."
Při zmínce o bojových rydvanech, jediné zbrani, která kdy porazila nordickou zeď ze spojených štítů, Wulfhere změnil výraz tváře, ale neustoupil.
"Pak tedy bude boj," odpověděl zatvrzele. "Nebo král, který nás povede!"
Vikingové na to zareagovali krátkým hrdelním pokřikem a mlácením mečů do štítů. Bran, s očima blyštícíma se hněvem, k nim chtěl znovu promluvit, když tu se do světelného kruhu vrhaného ohněm nehlučně vkradla bílá postava.
"Slova, sladká slova," řekl starý Gonar s nezkalitelným klidem. "Králi, neříkej už nic dalšího. Wulfhere, budete ty a tvoji přátelé bojovat, jestliže dostanete krále, který vás povede?"
"Přísahali jsme."
"Buďte klidní," řekl čaroděj, "protože než zítra začne bitva, pošlu vám takového krále, za nímž nešel žádný člověk na zemi posledních sto tisíc let! Krále, který není ani Pikt, Gal nebo Brit a v porovnání s nímž je caesar Říma pouhým náčelníkem vsi!"
Zatímco všichni stáli nerozhodně kolem, Gonar vzal Cormaca a Braná pod paží.
"Pojďte. A vy, Vikingové, pamatujte na svou přísahu a na můj slib, který jsem dosud nikdy neporušil. Teď spěte a nemyslete na to, jak pod ochranou tmy tajně proklouznete do římského tábora, protože i kdybyste unikli našim střelám, neujdete mému prokletí ani podezíravosti legionářů."
A tak všichni tři odešli. Cormac se ohlédl a spatřil, jak se Wulfhere, stojící u ohně, probírá prsty ve zlaté bradě s výrazem rozpačité zloby na hubené zlé tváři.
Celá trojice šla mlčky vlnícím se vřesem, osvětleným svitem dalekých hvězd a podivný vítr kolem nich šeptem prozrazoval svá přízračná tajemství.
"Před věky," řekl náhle čaroděj, "ve dnech, kdy svět byl ještě mladý, se tam, kde nyní hučí oceán, rozprostíraly velké země. Zaplňovali je mocné národy a království, z nichž největší a nejbáječnější byla Valuzie – Očarovaná země. Řím je v porovnání s nádhernými městy Valuzie pouhá vesnice. Největší král byl Kull, který tam přisel z Atlantidy, aby vzal korunu Valuzie zdegenerované dynastii. Piktové tehdy obývali ostrovy, z kterých jsou dnes vrcholky hor divné zemi v Západním oceánu a byli spojenci Valuzie. A největší ze všech Piktských válečných náčelníků byl Brule Kopiník, první z rodu, který se dnes zve Mak Morn.
Po strašné bitvě v zemi stínu dal Kull Brulovi kámen, který teď ty, králi, nosíš ve své železné koruně.

Přešlo mnoho věků a tento klenot se dostal až do našich rukou, vždycky to byl znak rodu Mak Morn a symbol jeho dřívější velikosti. Když se moře zvedlo a pohltilo Valuzii, Atlantidu a Lemurii, přežili jen Piktové a to ještě velmi málo a značně rozptýlení. Přesto však znovu započali svou pozvolnou cestu k civilizaci a i když ze své dřívější kultury ve velké potopě hodně ztratili, přesto se stále rozvíjeli. Metalurgie byla zapomenuta a tak se zdokonalili v kamenářských pracích zvláště s křemenem. Ovládli všechny nové země, které moře vyzvedlo vzhůru a kterým říkáme Evropa, až přišly ze Severu mladé národy a pokolení, které, když Valuzie vládla v celé své slávě, byly na vývojovém žebříčku jen o něco výš než opice. Ta plemena, obývající ledové pláně kolem pólu, nevěděla nic o ztracené nádheře Sedmi impérií a velmi málo o potopě, která smetla polovinu světa.
A stále přicházeli noví. Árijci, Keltové, Germáni. Vznikali v té velké kolébce ras a národů, která leží blízko pólu a putovali dolů, na jih. Tak se rozvoj národů Piktů znovu zastavil a celá jejich rasa byla znovu vržena do barbarství. Neustále smetáváni s povrchu země jsme dnes stanuli na samém kraji světa a přimáčknuti ke zdi bojujeme o přetrvání. Tady, v Kaledonii, je poslední útočiště kdysi tak mocné rasy. I my se měníme. Naši lidé se smísili s divochy, kteří původně obývali tuto zem a které jsme zahnali na Sever, když jsme přišli na Ostrovy. Nyní, s výjimkou našich náčelníků, takových jako ty Brane, vyhlížejí Piktové podivně znetvořeně a odporně."
"Pravda, pravda," řekl král netrpělivě, "ale co to má společného s..."
"Kull, král Valuzie," pokračoval čaroděj klidně dál, "byl ve své době stejný barbar, jako jsi ty dnes a vládl mocnému impériu jen za pomoci meče. Gonar, přítel tvého předka Brula, nežije podle našeho měření času už sto tisíc let. A přece jsem s nim před necelou hodinou mluvil."
"Mluvil jsi s jeho duchem..."
"A nebo on s mým? Couvl jsem o sto tisíc let v čase já, nebo se on přiblížil k nám? A jestli ke mně přisel on z minulosti, pak já jsem nerozmlouval s nebožtíkem, ale spíš on mluvil s člověkem ještě nenarozeným. Pro mudrce tvoří minulost, současnost a budoucnost jednotu. Mluvil jsem s Gonarem, když on žil a stejně tak i já jsem byl živý. Setkali jsme se na místě, kde prostor a čas neexistují a on mi vyprávěl o mnoha věcech."
S příchodem úsvitu se zdálo, jako by se celé okolí náhle rozjasnilo. Do daleka se táhnoucí pole vřesu se vlnila a skláněla v ranním větru, jako by s úctou zdravila právě vycházející slunce.
"Kámen v koruně je jako magnet, který k sobě přitahuje staletí," řekl Gonar. "Vychází slunce, ale kdo se nám to vynořil z jeho svitu?"
Cormac a král se až zachvěli. Slunce, které právě vyšlo, se ještě nerozhořelo a jeho červený štít visel nad východními horami. A v té záři, jakoby z něj náhle stvořený, se objevil muž. Neviděli, kdy přišel. Ve zlatých paprscích rodícího se dne vypadal ohromný jako gigantický bůh na počátku stvoření. Teď, když kráčel směrem k nim, ho ze sna se probouzející zástupy spatřily a vydaly výkřik překvapení.
"Kdo nebo co to je?" vykřikl Bran.
"Pojďme ho uvítat, Brane," odpověděl čaroděj. "To je král, kterého poslal Gonar, aby zachránil Bruleův lid."

II

"Teď teprve jsem dospěl k té zemi
z nejvzdálenějšího mlhavého Thule;
z divokého nezemského kraje, ležícího majestátně
mimo Prostor – a Čas."
A.E. POE

Když se Bran, Cormac a Gonar vydali k cizinci, který se k nim blížil dlouhým, houpavým krokem, v celém vojsku zavládlo mlčení. Když k němu došli, zmizela iluze jeho kolosálních rozměrů, ale přesto viděli, že je to muž rozložité postavy. Cormac ho nejprve považoval za Vikinga, ale po delším pozorování konstatoval, že takového člověka nikdy předtím neviděl. Stavbou těla opravdu trochu připomínal Vikingy. Byl masivní a současně pružný jako tygr, ale rysy tváře byly zcela jiné a vlasy, podobné lví hřívě

a zastřižené do čtverce, byly stejně černé jako Branovy. Pod hustým obočím se mu blýskaly oči šedé jak ocel a studené jako led. Snědou tvář ostrých rysů měl hladce vyholenou a vysoké čelo svědčilo o pronikavé inteligenci, stejně jako pevná čelist a tenké ústa ukazovaly sílu vůle a odvahu. Ale ještě více než to všechno ho odlišovalo samo chování, podvědomý jakoby lví majestát v něm dával tušit rozeného krále, vládce lidí.
Na nohou měl zvláštní sandály a na sobě pružnou drátěnou košili z neobvykle jemné ocelové síťky, která mu sahala skoro po kolena. Na širokém pásu s velkou zlatou přezkou měl zavěšený dlouhý rovný meč v silné kožené pochvě. Na hlavě měl širokou a silnou zlatou obruč, která mu zároveň přidržovala vlasy.
Tak vypadal člověk, který se zastavil před skupinkou, mlčky na něj čekající. Zdálo se, že je trochu udivený a lehce pobavený. Při pohledu na Brana se mu zaleskly oči a promluvil hlubokým, zvučným hlasem v divně archaickém jazyku Piktů, kterému Cormac sotva rozuměl. "Vítej, Brule. Gonar mi neřekl, že se mi bude zdát o tobě!"
Poprvé v životě viděl Cormac piktského krále zcela vyvedeného z míry. Zíral na muže v němém údivu a ten pokračoval:
"A že v diadému na hlavě budeš mít zasazený kámen, který jsem ti daroval. A přece jsi ho ještě minulou noc měl v prstenu na prstě."
"Minulou noc?" vyrazil ze sebe Bran.
"Minulou noc nebo před sto tisíci lety, vždyť je to jedno!" zabručel Gonar, viditelně potěšený vzniklou situací.
"Nejsem Brul," řekl Bran. "Jsi snad blázen, že takhle mluvíš o člověku, který už sto tisíc let nežije? On je zakladatelem mého rodu."
Cizinec se nečekaně rozesmál.
"Nu co, teď už jsem si jist, že sním! Až budu tohle zítra vyprávět Brulovi! Že jsem se vydal do budoucnosti a viděl tam lidi, kteří tvrdili, že je zakladatelem jejich rodu, přestože Kopiník zatím není ženatý. Ano, teď vidím, že nejsi Brule, i když máš jeho oči a způsob chůze. Ale on je vyšší a širší v ramenou. A přitom máš jeho kámen. No dobře, ve snu se může stát cokoli a já se s tebou nebudu hádat. Občas se mi zdává, že jsem byl ve spánku přenesený do nějaké jiné země a skutečně se probudím v nějakém cizím kraji, ale tohle je ten nejskutečnější sen, jaký jsem kdy měl. Kdo jste?"
"Jsem Bran Mak Morn, král kaledonských Piktů. A tento starý člověk je Gonar z rodu Gonara, čaroděj. Tento bojovník je princ Cormac z Connachtu, vládce ostrova Erin."
Cizinec pomalu potřásal svou lví hřívou.
"Tvá slova zní v mých uších cize, kromě Gonara, ale ten mi ho vůbec nepřipomíná, i když je stejně starý. Co je to za zemi?"
"Kaledonie nebo také Alba, jak jí říkají Galové."
"A co je to za vojáky podobné opicím? Ti co na nás civí s takovým soustředěním, že až vyvalují oči a otvírají huby."
"To jsou Piktové, kterým vládnu."
"Jak divně bývají lidé ve snech znetvořeni!" zabručel si pro sebe cizinec. "A tamti chlupatí, kolem rydvanů, kdo je to?"
"To jsou Britové z plemena Cimrů, kteří sídlí na jih od Zdi."
"Jaké zdi?"
"Zdi, kterou postavil Řím, aby národy vřesu udržel v uctivé vzdálenosti od Británie."
"Británie?" V jeho hlase zazněla zvědavost. "Nikdy jsem o ní neslyšel. A co to je ten Řím?"
"Cože?" vykřikl Bran. "Ty jsi nikdy neslyšel o Římu, impériu, které vládne světu?"
"Žádné impérium nevládne světu," odpověděl cizinec vznešeně. "A nejmocnějšímu království na zemi vládnu já."
"A kdo jsi?"
"Jsem Kull z Atlantidy, král Valuzie!"
Cormac náhle ucítil, jak mu běží mráz po zádech. Studené šedé oči příchozího hleděly pevně. A přece to bylo tak nepravděpodobné, zvrácené a nepřirozené.
"Valuzie!" vykřikl Bran. "Ale člověče, nad štíhlými věžemi Valuzie se už mnoho staletí převaluje moře!"

Po těchto slovech se Kull rozesmál přímo do tváře krále Piktů.
"Co je to za šílený sen?! Než na mě minulé noci, a možná téhle noci, seslal Gonar hluboký spánek v tajné komnatě uvnitř paláce, varoval mě, že se mi budou zdát divné věci, ale tohle je fantastičtější, než jsem si vůbec dokázal představit. A nejdivnější na tom je, že vím o tom, že sním!"
Dříve než mohl Bran cokoli odpovědět, se do hovoru vmísil Gonar.
"Neptej se bohů na jejich činy," zamručel čaroděj. "Jsi král, protože jsi se v minulosti nejednou chopil příležitosti a využil ji. Bohové prvního Gonara ti poslali tohoto člověka. Nech mě si s ním promluvit."
Bran přikývl a zatímco na ně celá armáda, která stála v dosahu slyšitelnosti, zírala, Gonar promluvil:
"Ó, veliký králi, sníš, ale copak celý lidský život není sen? Jak můžeš vědět, ze tvůj minulý život nebyl jenom sen a že jsi se z něj právě teď neprobudil? My, lidé z tvého snu, máme své vlastní války a vlastní mír. A v této chvíli sem z Jihu táhne velká armáda, aby zničila Brulův lid. Pomůžeš nám?"
Kull se se skutečným potěšením usmál od ucha k uchu.
"Velmi rád! Už nejednou jsem ve snech vedl bitvy, zabíjel, umíral a překvapeně se budil ze svých vizí. Podívejte, štípnu se a cítím bolest, ale vím, že sním, protože jsem už ve snu nejednou cítil bolest hlubokých ran. Ano, lidé z mého snu. Budu bojovat po vašem boku proti jiným lidem v zemi snů. Kde jsou?"
"Ale abys v tomto snu cítil ještě větší potěšení," řekl čaroděj chytře, "zapomeň, že je to jenom sen a mysli si, že díky kouzlům prvního Gonara a magickým vlastnostem kamene, který jsi daroval Brulovi a který teď svítí v koruně krále z rodu Mornů, jsi se opravdu přenesl do budoucnosti, do jiné, divočejší epochy, kde Brulův lid bojuje se silnějším nepřítelem o přetrvání."
Chvilku se zdálo, že člověk, který sám sebe nazývá král Valuzie, je zaskočený. V očích se mu objevil divný výraz pochybností, skoro strachu, pak se hlasité rozesmál.
"Dobře! Veď mě, čaroději."
Ale iniciativu už převzal Bran. Vrátila se mu už duševní rovnováha a v současných podmínkách se cítil téměř přirozeně a samozřejmě. A jestli si i přesto myslel, podobně jako Cormac, ze je to všechno jeden velký podvod, který připravil Gonar, nedal to na sobe nijak znát.
"Králi Kulle, vidíš támhlety muže, kteří se opírají o dlouhé násady seker a hledí na tebe?"
"Ty vysoké, zlatovlasé s bradami?"
"Ano. Náš úspěch v blížící se bitvě záleží na nich. Přísahali, že jestli jim namísto krále, který padl, nedáme nového, přejdou na stranu nepřítele. Povedeš je do boje?"
V Kullových očích zablesklo uznání.
"Připomínají mi Černé zabijáky, mou osobní gardu. Povedu je."
"Tedy pojďme."
Nevelká skupina vyrazila dolů z kopce, mezi bojovníky, kteří se cpali dopředu, aby si cizince mohli prohlédnout. Když se však přiblížili, ustupovali zpátky, jako by je posedl nevysvětlitelný strach. A celou hordou letěl napjatý šepot.
Vikingové stáli stranou v sevřené skupině. Ledovýma očima si Kulla pozorně prohlíželi a on jim odpovídal stejně, přičemž vážil každý detail jejich vzezření.
"Wulfhere," řekl Bran. "Přivedli jsme vám krále. Dovolávám se splnění vaší přísahy."
"Ať s námi mluví sám," ostře řekl Wulfhere.
"Neumí váš jazyk," odpověděl Bran, který věděl, že Vikingové neznají žádné legendy jeho plemena. "Je to však velký král z Jihu..."
"Přišel k nám z minulosti," klidně mu skočil do řeči čaroděj. "Před dávnými časy to byl největší z vládců na zemi."
"Umrlec!" Vikingové sebou neklidně zavrtěli a zbytek hordy se ještě víc přiblížil, aby jim neušlo ani slovo pronášené náčelníky. Jenom Wulfhere zaskučel:
"Copak přízrak může vést živé lidi? Přivedli jste nám člověka, o němž tvrdíte, že nežije. Nenechám se vést mrtvolou."
"Wulfhere," řekl Bran s tlumenou nenávistí. "Jsi lhář a zrádce. Dal jsi nám podmínku a myslel sis, že je nesplnitelná. Toužíš po boji, ale pod Orly Říma. Přivedli jsme vám krále, který není ani Pikt, ani Gal nebo Brit a ty se stále zříkáš daného slova!"

"Dobře, ať tedy se mnou bojuje!" zavyl vztekle Wulfhere v nekontrolovatelném hněvu a udělal sekyrou třpytivý oblouk nad hlavou.
"Jestli mě váš nebožtík porazí, moji lidé půjdou s vámi. Jestli já porazím jeho, necháte nás v míru odejít do tábora legionářů!"
"Dobře!" odpověděl čaroděj. "Souhlasíte, vlci Severu?"
Prudké vytí a mávání zbraněmi stačilo jako odpověď. Bran se obrátil ke Kullovi, který tu stál mlčky, protože nerozuměl ničemu z toho, co bylo řečeno. Ale oči Atlantiďana se leskly. Cormac vycítil, že ty oči už viděly příliš mnoho podobných scén, než aby mohli neporozumět, alespoň části z toho, co se tu dělo.
"Ten bojovník říká, že s ním musíš válčit o vůdcovství," řekl Bran a Kull s očima hořícíma vzrůstající touhou po boji přikývl.
"To jsem si domyslel. Udělejte nám místo."
"Štít a helmu!" vykřikl Bran, ale Kull jen odmítavě zavrtěl hlavou.
"Nic takovýho nepotřebuju," zaryčel. "Ustupte a udělejte nám dost místa, abychom se mohli volně rozhánět zbraněmi!"
Bojovníci se rozestoupili a utvořili kolem obou mužů, kteří se k sobě obezřetně přibližovali, solidní kruh. Kull vytáhl z pochvy meč a nádherné ostří se zalesklo jako živá bytost. Wulfhere, pokrytý jizvami ze stovek nelítostných bitek, odhodil stranou plášť z vlčí kůže a ostražitě se blížil se sekerou v napůl pozvednuté pravici a zpoza štítu, který vysunul před sebe, hleděly jeho neústupné oči.
Náhle, když od sebe byli bojovníci ještě mnoho stop vzdáleni, Kull skočil. Při jeho útoku diváci zadrželi dech, přestože to byli muži zvyklí na různé hrdinské činy. Jako tygr, vrhající se na kořist, Kull proletěl vzduchem a meč s rachotem udeřil do štítu, který rychle zvedl jeho protivník. Zajiskřilo to a teď zezhora udeřila Wulfhereho sekera. Ale Kull už byl uvnitř jejího oblouku a zatímco mu ostří vztekle svištělo nad hlavou, udeřil vzhůru a jako panter uskočil. Jeho pohyby byly příliš rychlé, než aby je dokázal sledovat zrak. Horní okraj Wulfhereho štítu byl do hloubky rozťatý a na zbroji se mu objevil dlouhý šrám tam, kde Kullův meč jen o vlas chybil tělo uvnitř.
Cormac, celý rozechvělý vzrušením z toho strašného boje, se divil, jak mohl meč takhle přetnout šupinatý pancíř. Úder, který do takové hloubky rozťal štít, by měl přerazit ostří, které ho vedlo. Ale na valuzijské oceli nebylo vidět jedinou puklinu! Tohle ostří bylo zcela určitě vykováno jinými lidmi a v jiné epoše!
Teď se dva giganti znovu vrhli do útoku a zbraně se střetly jako dvojitý úder hromu. Wulfhereho štít byl vejpůl přetnut Atlantiďanovým mečem a spadl mu ve dvou kusech z ramene a pod Kullem se div nepodlomila kolena, když ho Vikingova sekera, hnaná celou silou jeho velkého těla, udeřila do zlatého diadému na hlavě. Ta rána správně měla přetnout zlato jak máslo a rozpůlit mu lebku, ale sekyra od něj odskočila a na ostří se objevila hluboká puklina. V příštím okamžiku byl Viking zasypán obrovským počtem ran, skutečnou ocelovou vzdušnou troubou. Rány byly vedeny s takovou rychlostí a silou, že ho to zvedlo a hodilo zpátky jako na hřbetě vlny, neschopného začít nový vlastní útok. S celou vyzkoušenou zručností a zběhlostí se snažil odrážet svištící ostří, které mu utínalo kusy zbroje; tak blízko od cíle dopadaly všechny Atlantiďanovy údery. Z helmy mu odletěl jeden roh a vzápětí za ním i ostří sekery. A ten samý úder, který přeťal násadu, prorazil Wulfheremu helmu a udeřil ho do hlavy. Viking padl na kolena a tenký pramínek krve mu stékal po tváři.
Kull nedokončil další úder, hodil meč Cormacovi a postavil se omámenému protivníkovi beze zbraně. Atlantiďanovi oči blyštěly krutou radostí a cosi křičel v neznámém jazyku. Wulfhere zavrčel jako vlk, sebral se a vyskočil na nohy s dýkou v ruce. Když se spolu dvě nepřátelská těla srazila, Vikingové pozorující boj zaryčeli, až se zachvělo nebe. Kullova ruka o vlas minula zápěstí Vikingovi ozbrojené ruky, ale jeho zoufalý úder zachytila Atlantiďanova drátěná košile. Dýka pukla, Wulfhere odhodil teď už nepotřebnou rukojeť a objal svého protivníka medvědím stiskem, který by rozdrtil žebra nejednomu slabšímu člověku. Kull jen vycenil zuby v tygřím úsměvu a odpověděl stiskem na stisk. Chvíli se přetlačovali na místě a pak černovlasý muž ohnul svého protivníka dozadu tak, až se zdálo, že mu zlomí páteř. S vytím, které v sobě nemělo nic lidského, sáhl Wulfhere šílený bolestí Kullovi do tváře a pokusil se mu vymáčknout oči. Současně naklonil hlavu na stranu a zaryl své, vlčím klům podobné, zuby do Atlantiďanova ramene. Všude kolem se rozlehl veliký křik, když začala z rány tenkým pramínkem vytékat krev.

"Krvácí! On krvácí! Takže to není duch, ale smrtelný člověk!"
Rozzvteklený Kull změnil místo stisku, odstrčil od sebe zpěněného Wulfhereho a dal mu pod ucho tak drtivou ránu, že Viking přistál na zádech o nějakých dvanáct stop dál. Ten za šíleného vytí ještě jednou vyskočil na nohy a hodil po Kullovi ze země zvednutý kámen. Jenom úžasný reflex zachránil Atlantiďanovi obličej. Přesto mu ostrá hrana roztrhla tvář, což ho vydráždilo k šílenství. Se lvím rykem se vrhl na tvého protivníka a v neodvratném záchvatu čisté fúrie ho zcela zmasakroval. Pak s ním zatočil vysoko nad hlavou, jakoby Viking byl malé dítě a odhodil ho nějakých tucet kroků daleko od sebe. Wulfhere dopadl na hlavu a zůstal nehybně ležet, polámaný a mrtvý.
Rozhostilo se omámené ticho. Pak se z místa, kde stáli Galové ozval ohlušující řev, ke kterému se vzápětí přidali Britové a Piktové, kteří vyli jak vlci, až se ozvěna jejich křiku a bušení mečů o štíty donesla až k daleko na jihu pochodujícím legionářům.
"Lidé z šerého Severu!" vykřikl Bran. "Splníte TEĎ svou přísahu?"
Zatímco jejich mluvčí odpovídal, odrážely se jim v očích divoké duše. Primitivní, pověrčiví, plni bájí svého plemene o bojovných bozích a legendárních hrdinech, už vůbec nepochybovali, že černovlasý bojovník, který porazil Wulfhereho, je nějaká nadlidská bytost, poslaná nelítostnými bohy války.
"Ano! Ještě nikdy jsme neviděli člověka, jako je tenhle! Umrlec, přízrak nebo sám ďábel, půjdem za ním tam, kam nás povede, ať už do Říma nebo do Valhaly!"
Kull pochopil smysl, i když ne samotná slova. Vzal si od Cormaca s díky svůj meč, otočil se tváří k vyčkávajícím Vikingům a mlčky ho v obou rukách zvedl nad hlavu ostřím směrem k nim a pak ho schoval zpátky do pochvy. Nechápali, ale ocenili jeho gesto. Potřísněný krví a v potrhaném oděvu, byl na něj imponující pohled jako na zosobnění nádherného barbarství plného důstojnosti.
"Pojďme," řekl Bran a dotkl se Atlantiďanova ramene. "Římská armáda na nás už táhne a my toho musíme ještě tolik udělat. Sotva stačíme rozmístit naše síly, než tu budou, Pojďme na vrcholek támhletoho pahorku," ukázal Pikt.
Teprve odtamtud pohlédli do údolí, které se pod nimi táhlo k severu a k jihu a z úzké soutěsky na severním konci se rozšiřovalo až do široké roviny na jihu. Celé údolí bylo dlouhé kolem jedné míle.
"Nepřátelé půjdou tamhletudy, nahoru údolím," řekl Pikt, "protože mají těžké vozy naložené zásobami, které by jinudy neprojely, protože celý terén kolem je pro ne příliš hornatý. Proto bude past tady."
"Myslel jsem, že tvoji lidé už dávno leží někde tam ukrytí a čekají," řekl Kull. "A co se zvědy, které nepřítel určitě vyšle?"
"Divoši, kterým velím by nevydrželi tak dlouho číhat v záloze," řekl Bran s trochou hořkosti v hlase. "Nemohl jsem je rozmístit, dokud jsem si nebyl jist Vikingy. A i pak jsem se ještě neodvážil obsadit pozice až do téhle chvíle, neboť se jich každou chvíli může zmocnit panika, když se na nebi nakupí příliš mnoho mračen nebo na ní vítr nafouká listí, a mohou se rozprchnout jako hejno ptáků před studeným větrem. Králi Kulle, v téhle hře je vsazena budoucnost národa Piktů. Nazývají mé svým králem, ale moje kralování je zatím jen prázdný žert. Okolní kopce jsou plné divokých klanů, které odmítají bojovat pod mým velením. Z tisíce lučištníků, kteří mi v této chvíli podléhají, je více než polovina z mého vlastního klanu.
Proti nám táhne kolem osmnácti stovek Římanů. Není to ještě skutečná invaze, ale je to první pokus o rozšíření jejich hranic. Chtějí postavit pevnost den pochodu na sever od tohoto údolí. Jestli se jim to povede, postaví další pevnosti a uzavřou ocelovou obruč kolem srdce svobodného lidu. A jestli já vyhraji tuto bitvu a zničím jejich armádu, bude to dvojnásobné vítězství. Všechna plemena se pak seběhnou pod mé velení a příští nájezd se už střetne s tvrdým odporem. A jestli budu poražen, klany se rozutečou, budou prchat na sever tak daleko, až už nebude kam utíkat a budou bojovat spíše každý sám za sebe, než jako jeden silný národ.
Mám tady tisíc lučištníků, pět stovek jezdců, padesát bojových rydvanů s kompletní posádkou vozků a mečníků, dohromady asi sto padesát lidí, a díky tobě, piráty ze Severu, tři stovky těžkooděné pěchoty. Jak bys síly do této bitvy rozestavil ty?"
"Nu což," řekl Kull. "Zabarikádoval bych severní konec údolí... ne! To by přivádělo na mysl past. Ale zablokoval bych ho bandou ke všemu odhodlaných lidí, takovými, jaké jsi svěřil pod mé velení. Tři stovky takových mohou tu soutěsku nějaký čas udržet proti libovolnému počtu nepřátel. A až bude

nepřítel zaneprázdněný bojem v úzké části údolí s námi, moji lučištníci by ho zezhora z obou stran ostřelovali tak dlouho, až by zlomili jeho šiky. Potom bych, s jízdou ukrytou za jedním a bojovými rydvany za druhým hřbetem, zaútočil současně u obou stran a smetl nepřítele z povrchu země."
Branovi se zaleskly oči.
"Přesně tak, králi Valuzie. Takový je můj plán..."
"Ale co se zvědy?"
"Moji lidé jsou jako panteři. Dovedou se Římanům ukrýt přímo před nosem. Ti co vjedou do údolí uvidí jen to, co chceme aby viděli. A ti, kteří přejedou přes kopec se už nevrátí a nepodají hlášení. Střela je rychlá a tichá.
Vidíš tedy, že úspěch celé akce závisí na lidech bránících soutěsku. Musí to být vojáci, kteří dovedou bojovat opěšalí a vydrží útoky těžkooděných legionářů dost dlouho, aby se past uzavřela. Kromě Vikingů žádné takové vojsko nemám. Moji nazí bojovníci se svými krátkými meči by takový útok nevydrželi ani vteřinu. Ani výzbroj Keltů se k takovému úkolu nehodí, a ti navíc neumí bojovat jako pěchota a potřebuji je někde jinde.
Proto jsem tak zoufale potřeboval Vikingy. A teď, postavíš se do soutěsky spolu s nimi a budeš Římany zadržovat tak dlouho, než sklapne past? Pamatuj, že většina z vás zahyne."
Kull se jen usmál.
"Riskoval jsem celý svůj život, i když Tu, můj hlavní rádce, by řekl, že můj život patří Valuzii a že nemám právo jej tak lehkovážné nasazovat..."
Jeho hlas zazněl, umlkl a přes tvář mu přelétl divný výraz.
"U Valky!" vykřikl a nejistě se přitom zasmál. "A přece je to sen, samozřejmě, že ano! Co je mi po tom, jestli umřu? Jenom se probudím, jak se mi to už tolikrát předtím stalo. Veď mě, králi Kaledonie!"
Cormac, jdoucí ke svým bojovníkům, byl hluboce zamyšlen. Všechno to byla určitě jedna velká mystifikace, a přece... Všude kolem, zatímco se bojovníci zbrojili a chystali zaujmout pozice, slyšel jejich dohadování. Černovlasý král je sám Neid, keltský bůh války. Nebo také předpotopní král, kterého Gonar přivolal z minulosti. Nebo bájný bojovník, který přisel přímo z Valhaly. Není to člověk, ale duch či přízrak. Ne, je smrtelný, protože krvácel. Ale přece sami bobové krvácejí, i když neumírají. Takové a podobné se ve vojsku vedly spory. Konečně, pomyslel si Cormac, jestli celý ten podvod měl bojovníky přesvědčit, že mají nadpřirozenou podporu, pak byl tento cíl s úspěchem dosažen. Víra, že Kull je něco víc, než jen smrtelný člověk, vznítila bojové nadšení stejně tak mezi Kelty a Pikty, jako mezi Vikingy a všichni se dostali do stavu blízkého šílenství. I Cormac se sám sebe stále ptal, čemu vlastně věří. Ten cizí člověk nepochybné pocházel z daleké, nikomu neznámé země, ale stejně se v každém pohledu i činu dala zachytit nevýrazná stopa čehosi, co svědčilo o tom, že je mezi nimi větší rozdíl, než obyčejná vzdálenost jejich rodných zemí. Něco, co připomínalo stopu cizího Času, jeho do mlhy ponořených hlubin a gigantických propastí mnoha věků ležících mezi černovlasým cizincem a lidmi, s kterými Cormac žil a každodenně rozmlouval. Galův rozum zalévaly vlny naprostého chaosu a on se v tom podivném vytržení vysmíval sám sobě.

III

"A dva divoké národy Severu
stanuly proti sobe za soumraku,
a každý uslyšel a rozeznal v paměti
větrem nesený mocný hlas třetí,
živých stěn rozdělujících lidstvo,
kráčejících zdí Říma."
CHESTERTON

Slunce se už chýlilo k západu. Ticho, jako neviditelná mlha, leželo nad celým údolím. Cormac stiskl v dlani uzdu a pohlédl na vrcholky hřbetů po obou stranách soutěsky. Vlnící se bujný vřes porůstající strmá úbočí ničím neprozrazoval, že se v něm skrývaly stovky divokých bojovníků. Tady, v úzké soutěsce,

která se k jihu postupně rozšiřovala, nebyla jediná známka života. Mezi strmými stěnami stály tři stovky Vikingů, kteří spojenými štíty zcela zablokovali průchod. Stáli v jednolité formaci tvaru klínu a na špičce, jako hrot oštěpu, stál muž, který sám sebe nazýval Kull, král Valuzie. Neměl žádnou helmu a na hlavě měl jen nádhernou obruč nebo spíše prazvláštně vyrobený diadém z tvrdého zlata. Zato na levém rameni měl velký štít, který nosil již mrtvý král pirátů Rognar a v pravé ruce držel jeho těžký železný palcát. Vikingové se na něj dívali s úžasem a divokým obdivem. Nerozuměli mu a ani on jim, ale žádné další rozkazy už nebyly potřeba. Podle Branových pokynů se shromáždili v soutěsce s jediným úkolem – ubránit a udržet průchod.

Bran Mak Morn stál těsně před Kullem a tak na sebe směle hleděli; ten, jehož království se ještě nezrodilo a ten, jehož království zmizelo v soumraku Času už před nekonečnými věky. Králové temnot, pomyslel si Cormac, bezejmenní králové noci, jejichž království jsou temné víry a stíny neexistujícího. Král Piktů napřáhl ruku.

"Králi Kulle, jsi víc než král. Jsi opravdový muž. Za hodinu už můžeme být oba mrtví, ale jestli přežijeme, žádej mě, o co chceš!"

Kull se usmál a oplatil mu silný stisk ruky.

"Ty, králi stínů, jsi pro mě také spřátelená duše. Určitě jsi něco víc, než jen výmysl mé obrazotvornosti. Snad se jednoho dne setkáme ve skutečnosti, v opravdovém životě."

Bran v rozpacích zavrtěl hlavou, skočil do sedla a odjel. Vyjel po východní stráni a zmizel za hřbetem navrší. Cormac nejistě řekl:

"Divný člověče, jsi opravdu z masa a krve nebo jsi duch?"

"Když sníme, jsme všichni tělesní. Tak dlouho, dokud se neprobudíme," odpověděl Kull. "Tohle je nejpodivnější sen, jaký se mi kdy zdál. Ale ty, který se brzy, až se probudím, rozplyneš do nicoty, se mi TEĎ zdáš stejně živý jako Brul, Kananu, Tu nebo Kelkor."

Cormac zavrtěl hlavou, tak jako to předtím udělal Bran, naposled vzdal čest, na což Kull odpověděl s barbarskou důstojností, otočil koně a klusem odjel. Na vršku západního hřbetu se zastavil. Daleko na jihu visel ve vzduchu nevelký oblak bílého prachu a bylo možno spatřit předvoj pochodujícího oddílu. Zdálo se mu, že už cítí, jak se země lehce zachvívá v pochodovém kroku tisíce do železa obutých nohou, jdoucích v jednom přesném rytmu. Sesedl z koně a jeden z nižších velitelů, Domail, ho od něj převzal a odvedl dolů po svahu a dál do skrýše, tam kde hustě rostly stromy. Jenom sporadický, téměř nepostřehnutelný pohyb svědčil o tom, že se tam ukrývalo pět stovek mužů, každý s rukou na nozdrách koně, připraveni zadržet každé náhodné zaržání.

Ó, přemýšlel Cormac, sami bohové stvořili tohle údolí pro Branovu past! Dno údolí nebylo zalesněné a vnitřní úbočí byla zcela holá, kromě vysokého, až po pás sahajícího vřesu. Ale na úpatí každého z kopců, z vnější strany údolí, kde se nahrnula země, celá léta smývaná ze skalnatých úbočí, rostlo dost stromů, aby se tam skrylo stejně pět set jezdců jako padesát bojových rydvanů.

Na severním konci údolí, dobře viditelní, stál Kull s třemi sty Vikingy a z každé strany na křídle padesát piktských lučištníků. Na západní straně západního hřbetu soutěsky byli ukryti Galové a podél po úbočích a pod vrškem zalehla stovka Piktů, každý se střelou na tětivě napjatého luku. Ostatní Piktové se ukryli ve východních stráních soutěsky, za nimiž se rozložili Britové s bojovými rydvany v plné pohotovosti. Ani oni, ani Galové na druhé straně nemohli viděl, co se děje v samotném údolí, ale jednotlivé signály už byly dohodnuty.

Teď dlouhá kolona legionářů vešla do širokého údolí na jeho jižním konci a římští zvědové, jezdci v lehké zbroji na rychlých koních se v širokém vějíři rozjeli mezi úbočími. Přijeli k mlčící armádě, která jim zahradila cestu, téměř na dostřel luku a tam se zastavili. Někteří otočili koně a odcválali zpátky k hlavnímu voji, zatímco jiní se rozvinuli do rojnice a vycválali vzhůru po obou úbočích, neboť chtěli vidět, co je za nimi. To byl rozhodující moment. Kdyby teď postřehli jakoukoli stopu připravované pasti, vše by bylo ztraceno. Cormac se v duchu skrčil a snažil se co nejhlouběji vmáčknout do vřesu. Obdivoval schopnost Piktů, kteří se dokázali tak dokonale zamaskovat. Viděl, jak jeden z římských jezdců projíždí tri stopy od místa, kde, jak věděl, ležel ukrytý piktský lučištník, a přece si Říman ničeho nevšiml.

Římští zvědi dojeli na hřbety, rozhlédli se kolem, a pak většina z nich otočila koně a odjela zpět do údolí. Cormaca udivovala jejich osobitě chaotická metoda průzkumu. Dosud nikdy nebojoval s Římany a

nevěděl nic o jejich arogantní domýšlivosti, o jejich přímo neuvěřitelné prohnanosti na jedné straně a přímo dech vyrážející hlouposti na straně druhé. Ti lidé si byli příliš jisti sami sebou, což bylo cítit zvláště mezi důstojníky. Už totiž uplynula celá léta od doby, kdy se ozbrojení Kaledoňané naposled postavili Legiím. Navíc většina z nich přijela do Británie teprve nedávno, část legie, která měla dosud tábor v Egyptě. Podceňovali své nepřátele a nic netušili.

Ale, ale – tři jezdci na druhém hřebenu údolí otočili své koně na východ a zmizeli na druhé straně pahorků. Teď jeden, který seděl na koni na vršku západního hřbetu, necelých sto yardů od místa, kde ležel Cormac, dlouze a zkoumavě hleděl dolů do změti stromů nacházející se u paty úbočí. Cormac zaregistroval, že na snědé, orlí tváři, narůstá stín podezření. Otočil se napůl v sedle, jako by chtěl na své přátele něco zavolat, ale pak místo toho přitáhl koni uzdu a sjel vnějším úbočím dolů, přičemž se nakláněl v sedle dopředu. Cormacovi začalo bušit srdce. Každou chvíli očekával, jak tamten otáčí koně a cválá zpátky, aby vyhlásil poplach. S námahou ovládl šílený impuls vyskočit z úkrytu a opěšale na Římana zaútočit. Ten určitě cílil ve vzduchu visící napětí a stovky neústupných očí, které na něj hleděly. Byl teď v polovině stráně u lidé v údolí ho nemohli vidět. A v té chvíli porušilo těžké ticho zadrnčení tětivy neviditelného luku. Říman se zdušeným výkřikem vyhodil ruce a zatímco jeho kůň protáhle zaržál, on sám z něho spadl hlavou dopředu, prošitý dlouhou černou střelou, která vyletěla z vřesu. Odkudsi náhle vyskočil silný skřet, chytil uzdu ržoucího koně a za stálého uklidňování ho vedl po stráni do skrýše. Když spadl Říman z koně, zvedl se z vřesu nečekaně malý, mrzácky shrbený muž a Cormac jen postřehl náhle záblesk ostří vysoko zvednutého nože. Po čemž všechno kolem přímo s nereálnou rychlostí utichlo. Zabijáci a zavražděný zmizeli z dohledu a jen vlnící se vřes vydával svědectví o ponurém činu.

Gal znovu pohlédl do údolí. Ti tři, kteří přejeli východní hřbet se nevrátili a Cormac věděl, že už se nevrátí nikdy. Ostatní zvědové nepochybně hlásili, že legionářům bude v průchodu bránit nepříliš početný oddíl bojovníků, neboť předvoj kolony se nalézal právě pod místem, kde ležel Cormac a pohled na ty super obuté muže, kteří měli zanedlouho zemřít, pochodující vpřed stejnoměrným houpavým krokem ho do duše pohnul. A jejich nádherná výzbroj, jejich orlí tváře a dokonalá disciplína v něm vzbudily tak velký strach, jaký je Gal vůbec schopen cítit.

Dvanáct stovek těžkooděnců pochodujících jako jeden muž, až se země třásla v rytmu jejich kroků! Většina z nich byla střední postavy, měli opálené tváře, mohutně stavěné tělo a široká ramena. Byli to veteráni zakalení ve více než stovce bojů. Cormac si soustředěně prohlížel jejich oštěpy, krátké ostré meče a těžké štíty, lesklé pancíře a chocholaté helmy a orly na praporech. To byli vojáci, jimž se pod nohama třásl celý svět a impéria se rozpadala v prach! Ne všichni byli Italové. Byli mezi nimi i zromanizovaní Britové a jedna centurie, čili jedna setnina se celá skládala z ohromných plavovlasých mužů, Galů a Germánů, kteří pro Řím bojovali stejně vášnivě jako ti, kteří se v něm narodili a nenáviděli své divočejší rodáky víc než samotní Římané.

Po bocích kolony pochodující těžké pěchoty jely početné oddíly kavalerie, fonyrie a křídla celé formace chránili lučištníci a prakovníci. Armádní proviant vezlo množství těžkých vozů. Cormac spatřil i velitele Římanů jedoucího ve svém stálém, předem vyznačeném místě v šiku. Byl to vysoký muž, jehož štíhlá, aristokratická tvář bila do očí i na takovou vzdálenost. Marcus Sulius. Gal toho o něm už hodně slyšel. Když se blížili k nepřátelům, kteří jim blokovali cestu, vydral se z úst legionářů hluboký hrdelní ryk. Viditelně se chtěli probít za pochodu a jít dál bez přestávky, protože celá kolona se nemilosrdně hnala vpřed. Koho chtějí bohové zahubit, toho nejprve připraví o rozum. Cormac nikdy předtím tohle přísloví neslyšel, ale teď mu v jediném okamžiku došlo, že velký Sulius je hlupák. Římská pýcha a arogance! Marcus si navykl útočit na zastrašené národy dekadentního Východu a moc toho neviděl o železné vůli války, která dřímala v západních rasách.

Od kolony se oddělil oddíl kavalerie a cvalem se hnal přímo k ústí soutěsky. Bylo to však jen prázdné gesto, neboť za hlasitých uštěpačných výkřiků otočili koně dobré tři délky kopí před nehybně stojícími Vikingy a jen je zasypali lavinou zblízka vržených oštěpů. Ty vsak jen neškodně zarachotily na vzájemně se překrývajících štítech dosud mlčících Vikingů. Ale velitel oddílu si troufl příliš. Když obracel koně, otočil se v sedle, natáhl se a udeřil kopím přímo do Kullovi tváře. Velký štít vsak ránu odrazil a Kull vrátil úder způsobem útočící kobry. Jeho těžký palcát rozdrtil helmu a také hlavu nešťastného protivníka, jako by to bylo vejce. Dokonce i jeho kůň padl na chvíli na kolena, taková byla síla strašlivého úderu. Teprve

teď se Vikingům vydral z úst krátký divoký ryk radosti a Piktové stojící vedle nich triumfálně zavyli a vypustili za ustupujícími jezdci mračno střel. První krev pro lid vřesu! Blížící se Římané mstivě zařvali a přidali do kroku, zatímco splašený kůň první oběti této bitvy procválal kolem nich a vlekl za sebou mrtvolu s nohou zachycenou ve třmenu, teď už jen nechutnou parodii člověka pod divoce bijícími kopyty.
V té chvíli se první linie legionářů, stlačená kvůli těsnosti soutěsky, s příšerným rachotem srazila s nehybnou, solidní stěnou štítů. Srazila se a zase se od ní odrazila a zeď necouvla ani o píď. Poprvé se římské legie střetly s nezlomnou formací, s tou nejstarší bojovou formací Árijů, předků sparťanské, tebanské a makedonské falangy, anglickým čtvercem.
Štít se srazil se štítem a krátký římský meč hledal v té železné stěně mezeru. Vikingská kopí nad nimi trčela v jednotlivých řadách, bodala a rudla stékající krví, a jejich těžké bojové sekery shora ťaly a procházely železem, masem i kostmi. Cormac viděl Kulla, tyčícího se mezi silnými Římany a rozdávajícího rány podobné úderům blesku. Nějaký silný centurion, s vysoko zvednutým štítem a mečem, na něj udeřil jako uragán. Ale železný palcát udeřil a s příšerným lomozem rozbil na malé kousky meč, rozrazil štít, rozdrtil helmu a vrazil Římanovi hlavu mezi ramena, a to všechno jediným strašlivým úderem.
První řada Římanů se prohnula jako ocelová tyč kolem klínu, jak se legionáři s vypětím všech sil snažili proniknout do soutěsky ze stran a obklíčit své protivníky. Ale průchod byl příliš úzký a blízko u stěn se krčili Piktové a jako poselství smrti odtamtud svištěly jejich černé šípy. Na tak malou vzdálenost těžké střely probíjely štíty i pancíře a do železa odění římští vojáci umírali. První linie bojujících legionářů ustoupila, zkrvavená a zlomená. A Vikingové doplnily mezery vzniklé v šiku a šlapali po tich několika, kteří je svou smrtí způsobili. Po celé šíři linie pirátů ze Severu leželi padlí Římané. Úzký pás bezvládných a zmrzačených těl, krvavá pěna příboje, který se o ně marně rozbil.
Cormac vyskočil a zamával rukama. Na ten signál se Domail a jeho lidé vynořili z úkrytu, vyjeli klusem vzhůru po úbočí a postavili se v řadě podél hřbetu soutěsky. Cormac vyskočil na koně, kterého mu přivedli a netrpělivě pohlížel na druhou stranu v tom místě úzkého údolí. Na jeho východním hřbetu nebylo vidět ani stopu života. Kde mohl být Bran a jeho Britové?
Dole, v údolí, se legionáři rozhněvaní neočekávaným odporem hrstky obránců před sebou a dosud nic netušící o pasti, zformovali do sevřenějšího šiku. Vozy, které se na nějaký čas zastavily, se teď znovu daly těžce do pohybu a celá kolona, ještě jednou vyrazila, jako by chtěla prorazit šik obránců už jen svou masou. V čele s galskou centurií vyrazili legionáři znovu do útoku. Tentokrát s plnou silou tisíce dvou set lidí, musel tenhle útok smést odpor Kullových bojovníků jako těžký taran, zadupat je do země a přejít po jejich zkrvavených zbytcích. Cormacovi lidé se v očekávání svého nástupu až třásli netrpělivostí. Náhle se Marcus Sulius otočil a pohlédl na západ, kde se proti nebi rýsovala dlouhá řada jezdců. I na tu vzdálenost Cormac uviděl, jak zbledl. Říman konečně pochopil charakter lidí, s nimiž měl bojovat a to, že se ocitl v pasti. V tu chvíli nepochybně v duchu uviděl chaotický obraz – porážka, nemilost a krvavá smrt!
Ale na ústup bylo pozdě. Bylo pozdě zformovat obranný čtverec s barikádou z vozů. Byla jen jedna cesta a Marcus, který byl i přes svou poslední chybu chytrý generál, si ji bez váhání vybral. Cormac zaslechl, jak jeho hlas překřičel hluk panující kolem jako signál polnice a přestože nerozuměl slovům, pochopil Římanův záměr, který nepochybně volal na své lidi, aby beze zbytku, jako výbuch sopky, pobili tu malou skupinku Vikingů a prosekali si cestu z pasti, než za nimi sklapne!
Teď se legionáři, vědomi si svého zoufalého postavení, vrhli vpřed a strašlivě udeřili na své protivníky. Vikingská stěna ze štítů se zachvěla, ale neustoupila ani o píď. Divoké tváře Galů a zkušené, snědé tváře Italů s hněvem a nenávistí hleděly nad sraženými štíty do planoucích očí lidí Severu. Navzájem se odráželi štíty, dávali si strašlivé rány, umírali a zabíjeli v té krvavé řeži, kdy se sekery černaly od krve, zvedaly a znovu dopadaly a oštěpy z kterých stékala krev se lámaly o popukané meče.
Kde proboha byl Bran a jeho rydvany? Ještě několik minut takového boje a smrt všech, kteří bránili soutěsku, je jistá. Už teď jeden po druhém umírali, i když stále těsněji svírali šiky a nezlomně se drželi. Ti divocí obyvatelé Severu umírali ve stoje, aniž o krok ustoupili a mezi jejich zlatovlasými hlavami se jako lví hříva vyjímaly Kullovi černé vlasy, které se leskly jako symbol toho krvavého masakru. Jeho od krve rudý palcát zkrápěl všechno kolem ohyzdným krvavým deštěm. Krev se lila jak voda mezi rozteklými

mozky.
V Cormacovi se náhle cosi zlomilo.
"Ti lidé tam umírají, zatímco my tu čekáme na Branův signál," vykřikl. "Vpřed! Za mnou synové Galie, třeba do pekla!"
Odpověděl mu divoký ryk a on popustil koni uzdu a vyrazil dolů strání. A za ním, s hlavami skloněnými až u koňských krků, cválalo pět set vřeštících jezdců. V té samé chvíli z obou stran zalil údolí příval šípů podobný černému mračnu a do nebe se zvedl ukrutný vřesk vyjících Piktů. Přes východní hřbet soutěsky se jako hrom ve Dni Posledního soudu přehnaly bojové rydvany. Hnaly se dolů po stráni ozlomkrk, z koňských nozder rozšířených námahou tryskala pěna a zdálo se, že kopyta koní se vůbec nedotýkají země, tak šílený to byl běh. V rydvanu, který byl nejvíc vpředu, se krčil Bran Mak Morn a jeho oči plály touhou po boji. Ve všech, jako posedlí démony, řičeli a práskali biči polonazí Britové. A vzadu za rydvany běželi Piktové, vyli jak vlci a v běhu vystřelovali šípy. Jako temná vlna vyskakovali odevšad z vřesu.
To vše řekl Cormacovi jeden pohled, který stačil na své okolí vrhnout při té zběsilé jízdě ze stráně. Mezi ním a vlastními hlavními silami se rozvinula římská jízda. Tři délky koně před svými lidmi se galský princ střetl s kopími římských jezdců. Kopí prvního z nich odrazil štítem, vysoko se zvedl ve třmenech, strašlivě ťal shůry a rozsekl ho od ramene až po hrudní koš. Další Říman hodil oštěp, který zabil Domaila, ale v tu chvíli se prsa na prsa srazil Cormacův kůň s jeho lehčím koněm, ten se svalil hlavou dopředu a shodil jezdce přímo pod pádící kopyta.
Hned poté strašlivý závan galského útoku smetl římskou kavalerii, a ta, rozehnaná, před ním prchala a končila pod jejich kopyty. A přes její zkrvavené zbytky zaútočili Cormacovi ječící démoni na římskou těžkooděnou pěchotu a pod tím úderem se otřásla celá formace. Meče a sekery se zaleskly, když se zvedaly a dopadaly a síla té zteče je zanesla, hluboko do sevřených řad nepřítele. Ale tady, zadrženi na místě, se zachvěli a přes nelidské úsilí začali ustupovat. Římské oštěpy útočily a meče kosily svou krvavou žeň. Umírali koně i jezdci. Ze všech stran obklíčeni nepřítelem, jehož početní převaha byla značná, Galové umírali jak mouchy. Ale v té chvíli udeřily z druhé strany bojové rydvany a prorazily římské řady. Celá jejich dlouhá linie udeřila téměř současně a ve chvíli srážky vozkové otočili koně a nechali je cválat rovnoběžně podél římské formace a stínali lidi tak, jako se kosí pšenice. V jednom okamžiku na zahnutých ostřích rydvanů umírali stovky lidí a britští mečovníci, kteří z nich seskakovali s šíleným řevem divokých koček, se vrhali na kopí legionářů a vztekle po nich ťali svými dvouručními meči, a tím zmatek ještě zvýšili. Piktové, přikrčení v rydvanech stříleli své šípy přímo do tváří Římanů a hned potom vyskakovali, aby bodali a ťali. Opilí krví a již blízkým vítězstvím byli ti divocí lidé jako ranění tygři, necítili rány, umírali vstoje a jejich poslední smrtelný vzdech byl jako zuřivý ryk.
Ale bitva ještě nebyla u konce. Omámení a rozbití – jejich formace byla rozbita a téměř polovina jich už padla, se Římané bránili se zoufalým šílenstvím. Obklíčeni ze všech stran ťali a tloukli, bojovali v malých skupinkách nebo jako jednotlivci. Lučištníci, prakovníci, opěšalí jezdci a těžkoodění pěšáci bojovali opřeni zády o sebe a smísili se v jednu zmatenou masu. Byl to absolutní zmatek, ale ne vítězství. Ti uzavření v soutěsce se pořád ještě vrhali na krvavé sekery Vikingů, kteří jim zastoupili cestu a zatímco za nimi vřela krvavá, údolím sevřená bitva. Z jedné strany šíleli a tnuli Cormacovi Galové, zatímco z druhé se tam a zpátky pohybovaly bojové rydvany, odjížděly a zase se vracely jako železná vzdušná polnice. Nebyla žádná cesta zpátky, protože Piktové obsadili tu jedinou, kterou sem Římané přišli, podřezali krky markytánkám, dobyli vozy a posílali střely jako smrtící lavinu přímo do zad římského vojska. Ty dlouhé černé šípy probíjely pancíře i těla a přibíjely k sobě lidi jako desky. Ale řež nebyla jednostranná. Piktové umírali pod bleskovými údery římských oštěpů a krátkých mečů, Galové, přimáčklí svými koni byli roztrháni na kusy a rydvany odťaté od spřežení zrudly krví vozků.
Mezitím v úzkém ústí soutěsky pořád ještě vřela bitva. Velcí bohové, pomyslel si Cormac, když se mezi bleskurychlými údery rozhlédl. Copak tamti ještě stále bojují a brání průchod? Ano! Bránili ho! Byla jich desetina původního počtu, sotva se drželi na nohou, umírali jako mouchy, ale stále ještě odráželi zuřivé útoky legionářů, kteří už také slábli.
Nad celým bitevním polem se vznášel příšerný jekot a třesk zbraní a proto se už odevšad slétali draví ptáci a kroužili nad nimi. Cormac se propletencem bojujících snažil dostat k Marcovi Sullovi, uviděl, jak

pod ním padl kůň a jezdec rychle vstává, sám v moři nepřátel. Římanův meč se třikrát zaleskl a každý úder seslal smrt. Pak se z největší záplavy bojujících vynořila strašlivá bytost. Byl to Bran Mak Morn, pocákaný od hlavy až k patě prolitou krví. Když se v běhu blížil k Římanovi, odhodil stranou svůj zlomený meč a vytáhl za pasem zastrčenou dýku. Marcus udeřil, ale král Piktů se ráně bleskurychle vyhnul, chytil ruku a mečem a sám dvakrát bodl dýkou do kovem se lesknoucího pancíře.
Když zemřel velitel Římanů, rozlehl se všude kolem silný řev. Cormac dal křikem dohromady přeživší Galy, pobodl koně ostruhami a zlomenými řadami římských vojáků, kteří ještě bojovali, si prosekal cestu na druhý konec údolí.
Ale už když se tam blížil viděl, že je pozdě. Všichni Vikingové, strozí mořští vlci, tak jak žili, tak i zemřeli. Tvářemi směrem k nepříteli s polámanou, zkrvavenou zbraní v rukou. Leželi strašní a mlčící a dokonce i po smrti si zachovali něco z tvaru bojové formace. Mezi nimi, před nimi a všude kolem nich tu ležely kopce těl těch, kteří se přes ně pokoušeli dostat. Marně. Nedali ani stopu země, kterou bránili! Do posledního muže zemřeli na místě, na kterém stáli. Nezbyl také žádný z jejich nepřátel, aby mohl přejít přes jejich potrhaná a zkrvavená těla. Ti Římané, kterým se podařilo uniknout pirátským sekerám, padli zezadu zasaženi střelami Piktů a meči Galů.
Ale přece tato epizoda bitvy ještě neskončila. Cormac spatřil poslední scénu tohoto dramatu, odehrávající se vysoko nahoře na strmém západním svahu. Skupina Galů v římských pancířích tam dorážela na osamělého muže, černovlasého obra s třpytivou zlatou korunou na hlavě. V těch lidech tkvěla nezlomná rozhodnost, stejně jako v tom, který měl jejich osud v rukou. Byli ztracení. Za zády jim umírali přátelé. Ale než přijde konec, alespoň připraví o život černovlasého náčelníka, který vedl zlatovlasé bojovníky Severu.
Doráželi na něho ze tří stran a zvolna ho donutili ustoupit až ke strmé stěně soutěsky a smrtelnou křečí pokroucená těla ležela po celé délce cesty jeho ústupu, svědčilo o tom, jak zuřivě se tu bojovalo o každý krok. Na té strmé stráni, kde bylo obtížné samo o sobě udržet se na nohou. A přece ti lidé zároveň stoupali a bojovali. Kull už neměl štít, ani velký palcát a velký meč v jeho pravé ruce byl celý od krve. Jeho železná košile, mistrná archaická práce, na něm teď visela v cárech a krev mu tekla z mnoha ran, které pokrývaly jeho končetiny, hlavu a tělo. Ale oči se mu stále leskly radostí z boje a jeho unavená ruka stále jesle držela ostrý meč a rozdávala jím smrtelné rány.
A přece Cormac postřehl, že konec přijde dřív, než se k němu stačí dostat. Teď, na samém vrcholku rozsedliny, ohrožoval život cizího vládce půlkruh ostří a už i jemu začaly ubývat až dosud železné síly. Ještě rozpůlil lebku rozložitému bojovníkovi a zpětným úderem přeťal míchu jinému. Pak, potácejíc se pod údery římských mečů, zaútočil ještě jednou a jeho oběť mu padla k nohám, přeťatá až po hrudní kost. A tehdy, když se zvedl tucet mečů, aby zasadil potácejícímu se Atlantiďanovi smrtelný úder, se stalo cosi divného.
Slunce tonulo ve vlnách západního moře a zbarvilo do ruda všechen okolní vřes, který teď vypadal jako oceán krve. A odrážející se na pozadí zapadajícího slunce, tak jak se předtím objevil, stál Kull. A náhle, jako by se zvedla mlha, otevřela se za potácejícím se králem průrva. Cormacovi překvapené oči spatřily v jedné krátké chvíli nádherný obraz jiné země a jiného nebe. Uviděly temnou a nádhernou zemi plnou blankytných hor a lesknoucích se tichých jezer, zlaté, purpurové a safírové štíhlé věže a vysoko se tyčící bašty mocného města, které země nespatřila už mnoho, mnoho let. To všechno jakoby se zrcadlilo v letních oblacích a ne v kopách porostlých vřesem, které se táhly až k moři.
Pak, jako když se fata morgána rozplyne ve vzduchu, to všechno zmizelo a jen Galové vysoko na úbočí odhodili zbraně a omráčeně se rozhlíželi kolem dokola, neboť muž řečený Kull zmizel spolu s tím a nezůstala po něm jediná stopa!
Cormac otočil koně a jako uhranutý se rozjel zpátky přes podupané pole. Kopyta jeho koně rozcákávala kaluže krve a zvonila o helmy padlých. Celým údolím znělo hromové volání věštící vítězství a jemu se přitom všechno zdálo tak vzdálené a cizí. Nějaký člověk kráčel mezi mrtvolami a Cormac téměř nepoznal, že je to Bran. Pak Gal seskočil z koně a zastoupil králi cestu. Bran byl zkrvavený a beze zbraně. Krev mu kapala z ran na čele, prsou a noze. Pancíř, který nosil, byl celý rozsekaný a nějaký úder mu udělal v jeho železné koruně hluboký, téměř do poloviny její tloušťky sahající, zásek. Ale červený kámen stále svítil plným leskem, jako hvězda smrti.

"Uvažuji, jestli tě nemám zabít," řekl Gal a těžko artikuloval slova, jako člověk, který se ještě zcela neprobudil z bezvědomí, "neboť krev statečných mužů padá na tvou hlavu. Kdybys dal znamení k útoku dřív, mohli někteří z nich přežít."
Bran sepnul ruce na prsou. Oči měl velmi unavené.
"Bodni, jestli chceš. Mám těchhle jatek už dost. A vůbec celé to kralování je jako studený med. Král musí hrát s pomocí nahých mečů a lidských životů. A vsázka, to byl celý můj národ. Ano, obětoval jsem Vikingy a bolí mě proto srdce, neboť to byli stateční lidé! Ale kdybych vydal rozkaz, když sis to přál ty, mohlo všechno dopadnou naopak. Římané se ještě nenamačkali do úzkého ústí soutěsky a měli ještě dost času a místa, aby rozvinuli své šiky a porazili nás. Čekal jsem do poslední chvíle, a piráti zemřeli. Král patří svému lidu a nesmí dovolit, aby jeho vlastní pocity nebo ohled na lidské životy měly jakýkoli vliv na jeho rozhodnutí. I když mé srdce umírá žalem, můj národ je nyní zachráněn."
Cormac, zcela vyčerpaný, sklonil meč.
"Jsi rozený král a vládce lidi, Brane," řekl galský princ.
Branův pohled bloudil po bitevním poli. Všude se vznášel pach krve. Vítězní barbaři olupovali padlé a ty Římany, kteří složili zbraně a vzdali se, aby tak unikli smrti, teď hlídala stráž a oni své přemožitele pozorovali stále ještě planoucíma očima.
"Mé království a můj národ jsou zachráněny," řekl unaveným hlasem Bran. "Teď za mnou obyvatelé vřesovišť přijdou po tisících a až na nás Řím vytáhne znovu, srazí se na své cestě s jednolitým národem. Ale jsem příšerně utahaný. Co Kull?"
"Mé oči a má mysl byly omámené bojem," odpověděl Cormac. "Zdálo se mi totiž, že ho vidím kterak mizí jako duch ve světle zapadajícího slunce. Podívám se po jeho těle."
"Nehledej ho," řekl Bran. "Z vycházejícího slunce se vynořil a do zapadajícího odešel. Přisel k nám z věčných mlh a zase se tam vrátil, do svého vlastního království."
Cormac se otočil. Přicházela noc. Před ním stál jako bílý přízrak Gonar.
"Do svého vlastního království," opakoval jako ozvěna čaroděj. "Prostor a Čas neexistují. Kull se vrátil do vlastního království, ke své vlastní koruně a do svých vlastních časů."
"On byl tedy duch?"
"Copak jsi necítil stisk jeho silné dlaně? Copak jsi neslyšel jeho hlas, neviděl jsi, jak jedl a pil, jak se smál a zabíjel a krvácel?"

Přeložil Michael Bronec